

ANDRZEJ SYCZ
Katedra Fizyki Technicznej
Politechniki Śląskiej

WPLYW ZABURZEŃ W WYŁADOWANIU NA STABILNOŚĆ MECHANICZNĄ
JONIZACYJNEGO PRZEMIENNIKA Z RUCHOMĄ ANODĄ

Streszczenie. W pracy wyprowadzono wzór na wielkość przesunięć anody, obrazujących niestabilność mechaniczną przemiennika jonizacyjnego spowodowaną samoistnymi zaburzeniami w wyładowaniu. Za podstawę rozważań przyjęto skokowe zmiany prądu wyładowania o przebiegu opisanym funkcją jednostkową.

Jeżeli anoda symetrycznego mechanotronu [1], [2], [3] znajduje się w położeniu środkowym, a mimo to, z powodu zaburzenia w wyładowaniu pojawi się pewna różnica Δi pomiędzy prądami w obu połówkach mechanotronu, to równowaga sił elektrostatycznych zostanie zachwiana i na anodę zacznie działać pewna wypadkowa siła F , wymuszająca ruch anody.

Wcześniejsze rozważania autora [3] prowadzą do wniosku, że siła ta wyrazi się wzorem:

$$F(t) = G \frac{x_1}{l_0} \Delta i(t)$$

gdzie wyrażenie $\frac{x_1}{l_0} \Delta i$ równe jest przesunięciu anody, jakie byłoby potrzebne do zmiany prądu o przyrost Δi w przypadku

stabilnego wyładowania, x_1 przedstawia takie wychylenie anody z położenia środkowego w symetrycznej podwójnej lampie, przy którym natężenie prądu w jednej z połówek lampy zmalałoby do zera zgodnie z nachyleniem prostoliniowego odcinka charakterystyki prądowej, zaś G jest współczynnikiem proporcjonalności pomiędzy wypadkową siłą działającą na anodę w podwójnym mechanotronie a jej wychyleniem z położenia środkowego. Współczynnik ten jest zależny od parametrów lampy i jej obwodu zewnętrznego.

Aby odpowiedzieć na pytanie: jakie będzie wychylenie anody $x(t)$ przy zadanej funkcji $i(t)$, musimy rozwiązać równanie ruchu anody, która stanowi element wykonujący drgania tłumione z tłumieniem proporcjonalnym do prędkości [2]. W naszym przypadku równanie to przyjmie postać:

$$\frac{d^2 x}{dt^2} + \alpha \frac{dx}{dt} + \beta x = \delta \Delta i(t)$$

przy czym zakładamy: $\beta > \frac{\alpha^2}{4} > 0$.

W naszych rozważaniach zajmiemy się przypadkiem, w którym zmiany natężenia prądu po jednej stronie anody odbywają się drogą nagłych skoków prądu od jednej stałej wartości do drugiej. W takim razie możemy napisać:

$$\Delta i(t) = (\Delta i)_0 \eta(t)$$

gdzie $\eta(t)$ jest funkcją jednostkową określoną następująco:

$$\eta(t) = \begin{cases} 0 & \text{dla } t < 0 \\ 1 & \text{dla } t \geq 0 \end{cases}$$

Dla uproszczenia wprowadzamy oznaczenie: $(\Delta i)_0 = \Delta i$, pamiętając, że Δi ma teraz wartość stałą i przedstawia wysokość skoku prądu. Zatem:

$$\frac{d^2 x}{dt^2} + \alpha \frac{dx}{dt} + \beta x = \delta \Delta i \eta(t)$$

W formie operatorowej równanie to przyjmuje postać [6]:

$$p^2 \left[\bar{x}(p) - x_0 - \frac{\left(\frac{dx}{dt}\right)_0}{p} \right] + \alpha p \left[\bar{x}(p) - x_0 \right] + \beta \bar{x}(p) = \delta \Delta i \mathcal{L}\eta(t).$$

Przyjmując zerowe warunki początkowe: $x_0 = 0$, $\left(\frac{dx}{dt}\right)_0 = 0$ mamy:

$$(p^2 + \alpha p + \beta) \bar{x}(p) = \delta \Delta i \mathcal{L}\eta(t)$$

znak \mathcal{L} oznacza tu przekształcenie Laplace'a - Carsona, czyli:

$$\mathcal{L}\eta(t) = p \int_0^{\infty} e^{-pt} \eta(t) dt = 1$$

Zatem:

$$\bar{x}(p) = \frac{\delta \Delta i}{p^2 + \alpha p + \beta}$$

w takim razie:

$$x(t) = \mathcal{L}^{-1} \bar{x}(p) = \delta \Delta i \mathcal{L}^{-1} \frac{1}{p^2 + \alpha p + \beta}$$

Znajdując powyższe przekształcenie odwrotne, dostaniemy:

$$x(t) = \frac{\delta \Delta i}{\sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}}} \int_0^t e^{-\alpha \tau} \sin\left(\sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}} \tau\right) d\tau$$

W wyniku całkowania mamy:

$$x(t) = \frac{\delta \Delta i}{\beta \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}}} \left[\sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}} - e^{-\frac{1}{2}\alpha t} \left(\frac{1}{2}\alpha \sin \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}} t + \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}} \cos \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}} t \right) \right]$$

Dla nas interesujące jest, jaką największą wartość bezwzględną $|x|_{\max}$ osiągnie wychylenie anody pod wpływem skoku prądu o zadanej wartości Δi .

Różniczkując powyższe wyrażenie względem t oraz przyrównując do zera, dostaniemy:

$$\frac{\delta \Delta i}{\beta \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}}} e^{-\frac{1}{2}\alpha t} \beta \sin \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}} t = 0$$

Widać z tego, że funkcja $x(t)$ przyjmuje wartości ekstremalne dla:

$$t = \frac{m \pi}{\sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}}}$$

gdzie $m = 0, 1, 2, 3, \dots$

Ponieważ $x(0) = 0$, największa bezwzględna wartość wychylenia $|x|_{\max}$ wystąpi przy $m = 1$, czyli:

$$|x|_{\max} = \frac{\delta \Delta i}{\beta} \left(1 + \exp \frac{-\pi \alpha}{2 \sqrt{\beta - \frac{\alpha^2}{4}}} \right)$$

Wcześniejsze rozważania przeprowadzone przez autora [3] i [4] dają powiązanie współczynników α , β , δ , występujących w równaniu ruchu z parametrami lampy i obwodu.

Na tej podstawie otrzymamy:

$$\frac{|x|_{\max}}{x_1} = \frac{1}{\frac{\Delta i}{i_0} \frac{4 \pi^2 K}{l^2 G T_0^2} - 1} \left(1 + \exp \left[- \frac{\pi D_i}{\sqrt{1 - D_i^2}} \right] \right)$$

gdzie:

$\frac{\Delta i}{i_0}$ - względny przyrost prądu,

$\frac{|x|_{\max}}{x_1}$ - maksymalne względne wychylenie anody wywołane przyrostem prądu,

D_i - stała tłumienia przy danym natężeniu prądu,

K - moment bezwładności wahadła z którym połączona jest anoda,

l - odległość anody od osi obrotu wahadła,

T_0 - okres drgań własnych wahadła (bez wyładowania w lampie).

G zależy od parametrów lampy i jej obwodu zewnętrznego i wyraża się wzorem [3]:

$$G = \frac{i_o}{x_1} \frac{R_o s (\xi - 2R_i i_o)}{\pi a^2}$$

gdzie:

- $\frac{i_o}{x_1}$ - nachylenie charakterystyki prądowej (identycznej dla obu połówek lampy),
- R_o - wartość odpowiednio dobranego oporu zewnętrznego,
- s - czynna powierzchnia elektrody,
- a - odległość anody od katody,
- ξ - siła elektromotoryczna źródeł prądu zasilających obwody zewnętrzne obu połówek lampy,
- i_o - natężenie prądu wyładowania przy ustawieniu anody w położeniu środkowym.

Posługując się znanym wyrażeniem na stosunek v_i dwóch kolejnych amplitud [5]:

$$v_i = \exp \frac{\pi D_i}{\sqrt{1 - D_i^2}}$$

możemy napisać:

$$\frac{|x|_{\max}}{x_1} = \frac{1 + \frac{1}{v_i}}{\frac{\Delta i}{i_o} = \frac{4 \pi^2 K}{1^2 G T_o^2} - 1}$$

Wzór powyższy ilustruje wpływ zaburzeń w wyładowaniu na stabilność mechaniczną podwójnego mechanotronu przy założeniu, że zaburzenia mają postać sporadycznych skokowych zmian prądu.

Z tego wzoru wyciągnąć można ważny wniosek konstrukcyjny odnośnie dopuszczalnej miniaturyzacji mechanotronu, przy której niestabilność mechaniczna, pochodząca od zaburzeń w wyładowaniu nie jest jeszcze szkodliwa. Punktem wyjścia muszą tu być wartości liczbowe określające niestabilność elektryczną konkretnej lampy oraz wielkość zakłóceń pochodzących od lokalnych drgań podłoża (np. szumy ziemi) w miejscu pracy mechanotronu.

LITERATURA

- [1] Sycz A. - Acta Geophys. 11, 1-2, (1963).
- [2] Sycz A. - Pomiary, Automatyka, Kontrola, 8, 9, (1962).
- [3] Sycz A. - Natężenie pola elektrycznego przy anodzie jako funkcja odległości międzyelektrodowej w obszarze utrudnionego wyładowania jarzeniowego, Zesz. Nauk. Pol. Śl. Matematyka-Fizyka (w druku).
- [4] Sycz A. - Równanie ruchu sejsmometru opartego na podwójnym mechanotronie z podłużnie sterowanym utrudnionym wyładowaniem jarzeniowym, Zesz. Nauk. Pol. Śl. Matematyka-Fizyka (w druku).
- [5] Sawarienski E.F., Kirnos D.P. - Elementy sejsmologii i sejsmometrii, Gos. Izd. Techn. Teor. Lit. Moskwa Lenin-grad (1949).
- [6] Wagner K.W. - Rachunek operatorowy i przekształcenie Laplace'a, PWN Warszawa (1960).

ВЛИЯНИЕ ФЛУКТУАЦИИ РАЗРЯДНОГО ТОКА НА МЕХАНИЧЕСКУЮ
УСТОЙЧИВОСТЬ ИОНИЗАЦИОННОГО ДАТЧИКА С ПОДВИЖНЫМ АНОДОМ

Р е з ю м е

Приводится выражение, представляющее механические смещения анода как функцию величины скачкообразных возмущений тока разряда.

THE INFLUENCE OF DISCHARGE CURRENT FLUCTUATION UPON
MECHANICAL STABILITY OF THE JONIZATION TRANSDUCER
WITH MOVABLE ANODE

S u m m a r y

There is deduced the expression for the mechanical displacements of the anode as a function of magnitude of sudden increments of discharge current.